

злюбивїи и правїи прилѣплахѹса мнѣ. И живѣше Лѹка пѹстынолю-
 бецз малый заедно со сватаго като агне незлюбиво, истиннымз па-
 стыремз пасомо. Но что направа той който нѣкога былз денница
 (зорница), а нынѣ ради гордостѣта си тѣма сжїїи? той който са
 хвали че може да истреви землѣтѣ и морето, гордый и велерѣчивый
 врагз — діаволз, който неможаше да търпи добродѣтельтѣ и подви-
 гитѣ сватаго, исплзниса сз закисть, зачатз волѣзнь и роди безза-
 конїе. Пристрѣваса на нѣкого познаница ужь и отхожда при родна-
 го скатомѹ брата, намѣрка го растѣженз и нажаленз за дѣтето си
 като незнае какво станѣ че го нѣма, и така наченва да мѹ говори:
 Тойзи цю е лишилз дома ти отз наследникз, и старинытѣ ти отз
 подпорка, братз ти Иоаннз е. Той дошелз ношѣ тѣка, подлзгалз дѣ-
 тето ти, отвелз го и държи го при себе си. И ако ты не идешь ско-
 ро да си го земешз, то звѣроветѣ щѣтз да го издадѣтз въ пѹсты-
 ната, и тогава ты ще бѣдешь дѣтоувїйца, като что не си го сз при-
 сърце подирилз. Дойди убо, дойди дрѹже, да ти покажж мѣстото
 гдѣ съ, и скоро стани иди си привери чедото. Това като чѣ той, о-
 блечеса въ умраза като въ риза, гнѣвенз облакз го обгѣрнѣ, и как-
 во не дѣмаше, какъ не хѹлаше неповиннаго. И така діаволзтз го по-
 веде въ пѹстыната, и изпѣта го учаше и подѣставаше какъ да на-
 скърви сватаго отца. И като приближѹх мѣстото да мѹ посочи пе-
 щерѣтѣ издаlechь, той часъ са одмахнѣ. Дїаволзтз, а той като на-
 мѣри сватаго въ показанното мѣсто: че какво мѹ не направи точасъ?
 Хѹли и укоризни ли нещешь, какогеръ и прельстникз го наричаше, не-
 достоинз за вѣлый свѣтз: дрѣва и каманїе подигаша на него, като
 да го убїе. Но на това что стори и направи кроткїи ученикз крот-
 каго владыки Иоаннз сватый, дѣмамз? стоиме молча, безз да мѹ от-
 говори нищичко, по пророкѹ: „азъ же яко глѹхъ не слышашъ, и яко
 нѣмз не отверзамї устз своихъ.“ Найпослѣ братз мѹ дрѣпнѣ чедо-
 то си сз гнѣвомз и выканїемз, и поведе го, О умиленно чѣванїе! по-
 веде пѹстыннолюбиваго отрока въ мїрз; откѣснѣ го отз божіата гора,
 гора въ колато благоволи богъ да живѣе и отвожда го въ мїрз майкѣ-
 тѣ на всака мръсота и нечистота. Това като видѣ сватый отецз, и
 позна че е дїаволско коварство, дожалѣ мѹ много, растѣженз и об-
 ланз сз сълзы пада на лицето си, молаше са и дѣмаше: Господи, ты,
 който си реклз: призови ма въ день печали твоеа и щѣ та избежж,
 избежи ма нынѣ владыко: призри на ма сз милосерднымз твоимз
 окомз; сотвори со мною знаменїе во благо, яко благословенз еси, а-
 минь. Слѣдъ молитвата сѣднѣ и тѣжеше за дѣтето: защото са бое-
 ше, да не бы, като го отведѣтз въ мїрз, да са сплете въ житейски
 молвы. Богъ обаче, повелѣвый да оставатз дѣцата за да идѣтз при